

Chương 15

Delaney dùng ngón tay chải vạt tóc ướt phía sau gáy của Lanna và ngắm nghĩa cô ta cẩn trọng trong tấm gương của tiệm thẩm mỹ. “Thế nếu cắt tới đây thì có sao không?” nàng hỏi, di chuyển bàn tay lên đến gần tai. “Cô có đường viền quai hàm đủ ngắn nên trông cô sẽ thực sự đẹp nếu cắt ngắn trên vai. Tôi có thể cắt cúp vào phía sau và cô có thể uốn nó lên.”

Lanna nghiêng đầu qua một bên và nhìn bóng mình trong gương. “Còn cắt tóc mái ngang trán thì sao?”

“Trán của cô rộng nên cô thật ra không cần để mái.”

Lanna hít một hơi thật sâu và thở ra chậm chậm. “Vậy thì thử đi.”

Delaney vói lấy cái lược. “Cô không cần phải làm như là tôi sắp khoan vào răng của cô như thế.”

“Tôi đã không để tóc ngắn từ hồi lớp bốn.” Lanna trượt tay ra từ dưới cái khăn choàng và gỡ cài. Tôi cũng không nghĩ Lanna từng cắt tóc ngắn.”

Delaney tách tóc của Lanna thành từng cụm, sau đó kẹp lên. “Thật sao?” Nàng cầm đến chiếc kéo. “Chị của cô vẫn còn gặp gỡ Nick Allegrezza chứ?” nàng hỏi như thể đó không có gì hơn một mối quan tâm tình cờ.

“Ừ. Thịnh thoảng chị ấy cũng gặp anh ta.”

“Ồ.” Delaney không gặp anh đã hai tuần, tính từ cái đêm đám cưới của Lisa. À, nàng đã ‘thấy’ anh. Nàng đã thấy anh trong căn phòng đông đúc ở buổi gặp mặt của Hội Doanh nghiệp thị trấn, và nàng đã thấy anh khi nàng đi qua biển dừng xe ở giao lộ Main và First, gần như đi bên cạnh chiếc Jeep của anh trên chiếc xe Cadillac lớn của Henly. Nàng cố tình ngoặt sang phải, anh rẽ sang trái. Buổi tối hôm đó, anh để lại tin nhắn trong máy nhắn tin của nàng. “Kiểm vài cái lốp xe đi tuyệt đi,” anh nói, sau đó gác điện thoại. Nàng không gặp lại anh đến tận hôm qua khi anh và Sophie bước ra khỏi cánh cửa phía sau văn phòng của anh khi nàng đang đổ rác vào thùng rác lớn. Anh dừng lại gần cửa tài xế chiếc Jeep và nhìn nàng, ánh mắt rực cháy, chạm đến khắp người nàng. Và nàng đứng đó, quên mất cái giỏ rác trong tay, choáng váng bởi cảm xúc cuộn xoáy trong lòng. “Chú Nick,” Sophie gọi anh, nhưng anh không trả lời. Anh không nói gì cả. “Đi thôi, chú Nick.” Anh ngó qua cô cháu gái của mình, sau đó lại nhìn Delaney.

“Tôi thấy là em vẫn chưa gắn lốp xe đi tuyệt.”

“À chưa.” Nàng nhìn chăm chăm vào mắt anh và cảm thấy đầu nhẹ hẫng và bụng quặn lên.

“Đi nào, chú Nick.”

“Được rồi, Sophie,” anh nói, ánh mắt lướt qua nàng lần cuối trước khi quay đi.

“Tôi nghĩ Lonna đã không gặp Nick mấy tuần nay,” Lanna nói, cắt đứt dòng suy nghĩ của Delaney. “Ít nhất, tôi không nghĩ là anh ta đã gọi và muốn gặp chị ấy ở đâu đó. Chị ấy sẽ kể cho tôi nếu anh chàng làm thế.”

Delaney cắt một đường dọc theo gáy Lanna. “Thế hai người có phát huy mối liên hệ giữa các cặp song sinh và nói với nhau mọi chuyện không?”

“Chúng tôi không kể cho nhau mọi chuyện. Mặc dù vậy, chúng tôi thường nói về những người đàn ông mà chúng tôi ngủ cùng. Nhưng chị ấy thì phóng túng hơn và có nhiều chuyện thú vị hơn. Chị ấy và Gail thường ngồi với nhau và trao đổi chuyện về Nick. Tất nhiên đó là khi Gail vẫn nghĩ rằng cô ta có cơ hội trở thành bà Allegrezza.”

Delaney tháo một chiếc kẹp mỏ vịt và chậm chậm chải một mớ tóc. “Thế cô ta không nghĩ đến chuyện đó nữa sao?”

“Giờ thì không nhiều lắm, và cô ta chắc hẳn rằng anh chàng sẽ đưa cô ta vào nhà, nhưng anh ta thậm chí chưa từng mời cô nàng qua đêm.”

Anh cũng không mời Delaney. Vào lúc đó, nàng không có ý định ở lại hết đêm với Nick. Nàng biết trông mình tệ thế nào vào mỗi buổi sáng, và nàng không có ý định thức dậy cùng ai đó mà nàng ngờ rằng sẽ ra khỏi giường với vẻ ngoài như một người mẫu trang bìa. Nhưng nàng cũng không muốn chỉ là ‘người đàn bà của anh.’ Nàng cho phép mình nghĩ rằng có thể nàng đặc biệt hơn, bởi anh đã mạo hiểm việc có thể mất phần tài sản Angel Beach và Silver Creek để được ở bên nàng. Nàng cũng nhớ Lanna đã từng có lần nói với nàng Nick không đưa đàn bà về nhà anh, nhưng anh đã đưa nàng về. Nàng hy vọng có thể nàng khác biệt với những người khác, nhưng anh còn không gọi cho nàng một cuộc nào, vì thế nàng đoán rằng việc không phải như mình nghĩ.

“Cô có định tham dự buổi diễn thời trang Giáng sinh không?” Delaney hỏi vị khách của nàng. Nàng chỉ là không muốn nói gì về Nick nữa.

“Không, nhưng tôi sẽ giúp nhà máy bia vi sinh tạc một bức tượng băng cho lễ hội mùa đông.”

Chủ đề về Nick đã ngưng lại, và họ nói về nơi mình đã mừng lễ Tạ ơn. Tất nhiên là Delaney đã đến nhà mẹ. Max ở đó, và đó là kỳ nghỉ hoàn toàn thoải mái lần đầu tiên mà nàng có thể nhớ được. À, gần như thoải mái hoàn toàn. Mẹ nàng cố gắng tập dượt cho nàng về buổi diễn thời trang Giáng sinh. Bà muốn biết những gì Delaney dự định, bắt đầu với những cái kẹp tóc và kết thúc với kiểu giày. Bà Gwen đề nghị đi giày khiêu vũ. Delaney làm mẹ nàng hoảng sợ bằng việc đề cập tới ủng cá cho dù nàng không có một đôi nào. Bà Gwen đề nghị một “bộ Anne Klein đẹp đẽ.” Delaney nghĩ rằng nàng có thể mặc một “bộ đồ da bó đẹp đẽ” mà nàng có sẵn nhưng đã trở nên không phù hợp khi nàng bị kẹt ở đất Truly. Rồi Max bước vào và đề xuất rằng ông sẽ chia món gà tây.

Khi Delaney hoàn thành công việc, Lanna thích mái tóc mới tới mức thưởng thêm cho nàng mười đô la. Ở Truly, đó là một lời khen tặng hiếm thấy. Khi tiệm thẩm mỹ đã vắng khách, nàng quét tóc và kiểm tra sổ hẹn. Nàng chỉ còn không tới một tiếng nữa trước cuộc hẹn cắt và sấy tóc lúc ba giờ rưỡi. Cuộc hẹn với vị khách nam thứ hai kể từ khi nàng mở tiệm, và nàng hơi ngại. Một vài người đàn ông có khuynh hướng nghĩ rằng nàng bỏ ra cả tiếng rưỡi đồng hồ lướt tay qua tóc của họ căn bản là vì nàng muốn sau đó được mời đi uống nước ở Nhà trọ số Sáu. Nàng chẳng bao giờ biết vị khách nào sẽ suy diễn công việc của nàng thành một lời gợi ý tình dục. Tình trạng hôn nhân chưa từng là một nhân tố. Nó có lạ lùng thật, nhưng không quá hiếm hoi.

Trong khi chờ đợi, nàng đếm sản phẩm trong phòng chứa đồ, tự nhủ rằng mình đang không chờ nghe tiếng chiếc Jeep màu đen quen thuộc, nhưng nàng lại đang làm thế.

Nàng đếm số khăn lau đầu và viết một đơn đặt hàng thêm vài tá nữa. Nàng cần thêm lô cuốn tóc nữa, tất cả nhờ có Wannetta, và ngay khi nàng xong việc kiểm kê đồ đạc, tiếng sỏi lạo xạo dưới bước chân nhẹ vọng đến nàng từ bãi đỗ xe phía sau. Nàng ngồi yên và lắng tai nghe cho tới khi âm thanh đó lặp lại lần nữa. Trước khi có thể nghĩ ngợi gì về nó, nàng cầm theo một thùng rác nhỏ và chậm chậm mở cửa sau.

Sophie đứng nơi mũi chiếc Cadillac bạc, đang nâng cần gạt nước của kính chắn gió bằng một tay. Tay kia cô bé cầm một phong bì trắng. Cô bé nhét bao thư dưới cần gạt nước và Delaney không cần phải nhìn tờ giấy được đánh máy để biết trong đó nói gì.

“Là cháu.”

Sophie quay vòng lại, đôi mắt mở to, và đưa một tay lên ngực áo parka màu xanh. Miệng cô bé há hốc, sau đó ngậm nhanh lại. Delaney cảm thấy cô bé trông có vẻ choáng váng.

Delaney không biết nên cảm ơn cô bé vì không phải là kẻ lén lút tâm thần hay quát vào mặt cô bé vì là một đứa bé hỗn xược.

“Cháu chỉ... chỉ...” cô bé lắp bắp khi giật lại cái phong bì và nhét nó vào túi.

“Cô biết việc cháu vừa làm. Cháu mới để lại cho cô một lời cảnh báo khác.”

Sophie vòng tay quanh ngực. Cô bé cố tỏ ra ngang ngạnh, nhưng khuôn mặt của cô bé chỉ tối màu hơn tuyết dưới chân một chút.

“Có lẽ cô sẽ phải gọi điện cho cha cháu.”

“Ông ấy đang đi hưởng tuần trăng mật,” cô bé nói thay vì phủ nhận chuyện gì.

“Không phải đi suốt đời chứ. Cô sẽ chờ tới khi ông ấy về.”

“Cứ làm thế đi. Ông ấy sẽ không tin cô đâu. Ông ấy chỉ tử tế với cô vì Lisa thôi.”

“Chú Nick của cháu sẽ tin cô. Chú ấy biết hai bức thư kia đấy.”

Hai tay của cô bé buông xuống bên hông. “Cô sẽ nói với chú ấy ư?” cô bé gào lên như thể Delaney mới là người làm chuyện gì sai trái.

“Phải, và chú ấy sẽ tin cô.” Ánh mắt nàng thể hiện sự vững tin mà nàng không hề cảm thấy. “Chú ấy sẽ không thích đâu khi cô cho chú ấy biết rằng cháu là người để lại những lời đe dọa.”

Sophie lắc đầu. “Cô không thể nói với chú ấy.”

“Cho cô biết tại sao cháu lại cố lén lút hù dọa cô đi, và biết đâu cô sẽ không gọi chú Nick.”

Sophie nhìn chằm chằm nàng trong một lúc lâu sau đó lùi lại vài bước. “Thử đi và cứ gọi cho chú ấy xem. Cháu chỉ cần phủ nhận nó.”

Delaney nhìn cô bé biến mất khỏi khu đậu xe, sau đó nàng quay lại và bước vào tiệm thẩm mỹ. Nàng không thể bỏ qua cho Sophie việc cô bé đã làm, nhưng vấn đề là, nàng không biết phải làm gì trong chuyện này. Nàng chưa có kinh nghiệm nuôi dạy trẻ, và nàng không muốn nói điều gì đó kiêu như thế này với Lisa khi cô trở về từ tuần trăng mật.

Nàng cũng ngờ rằng Lisa có những vấn đề riêng với Sophie, và nàng chẳng muốn thêm vào đó. Chỉ còn mỗi Nick. Nàng tự hỏi không biết ‘anh’ có tin nàng chẳng.

Nàng vẫn còn băn khoăn đến tận chiều hôm sau khi Sophie bước vào tiệm thẩm mỹ vào lúc ba giờ rưỡi. Delaney ngẩng lên khỏi bộ tóc giả của bà Stokesberry và nhìn cô bé đang lảng vảng ở gần cửa trước. Cô bé kẹp hai bên mái tóc dày lên trong hai chiếc kẹp dính hoa, và đôi mắt đen của cô bé mở to trên khuôn mặt bé nhỏ. Cô bé trông như một cô nhóc hoảng sợ trong cái áo choàng lông to tướng. “Một phút nữa cô sẽ ra với cháu,” nàng bảo cô bé, sau đó tiếp tục chăm sóc khách hàng của mình. Nàng trùm mái tóc giả màu trắng lên đầu bà khách, sau đó đưa cho bà một bộ tóc màu đen đội trên một cái khuôn đầu nhựa cứng. Nàng giảm giá cho bà lão Stokesberry, sau đó giúp bà ra khỏi cửa.

Delaney chuyển sự chú ý sang Sophie và chờ cô bé nói.

Sau một lúc do dự, Sophie lên tiếng, “Cô đã không gọi chú Nick tối qua.”

“Có thể cô đã gọi mà chỉ là cháu chưa biết thôi.”

“Cô không làm thế bởi vì cháu ở với chú ấy cho tới khi cha và Lisa về.”

“Cháu nói đúng. Cô chưa gọi cho chú ấy.”

“Hôm nay cô có nói chuyện với chú ấy chưa?”

“Chưa.”

“Khi nào thì cô sẽ làm?”

“Cô cũng chưa biết nữa.”

Trán cô bé nhăn tít lại. “Cô đang cố hành hạ cháu đấy à?”

Delaney đã không nghĩ về nỗi khổ sở mà một cô bé mười ba tuổi phải chịu đựng trong khi chờ quả bom phát nổ. “Phải.” Nàng mỉm cười. “Cháu sẽ không bao giờ biết khi nào hoặc nơi nào cô sẽ nói điều gì đó.”

“Được rồi, cô thắng. Cháu muốn hù dọa cô để cô rời khỏi thị trấn.” Sophie khoanh tay quanh ngực và nhìn và một điểm đâu đó phía sau đầu Delaney. “Rất tiếc.”

Nghe chẳng có vẻ hối tiếc gì cả. “Tại sao cháu làm thế?”

“Bởi vì sau đó chú của cháu sẽ hưởng mọi thứ mà cô luôn cướp mất của chú ấy. Cha chú ấy cho cô tất cả và chú ấy phải mặc quần jean thùng và áo thun.”

Delaney không nhớ rằng Nick có mặc cái gì bị thùng không. “Cô là con riêng của vợ Henry, thế cháu có nghĩ cô đáng phải ra đi tay trắng chỉ vì mẹ của cô lấy cha của Nick không? Cháu thực sự nghĩ rằng những gì chú Nick mặc là lỗi của cô ư?”

“À, nếu mẹ của cô không lấy Henry thì...”

“Thì ông ấy sẽ trở thành một người cha tuyệt vời?” Delaney ngắt lời. “Ông ấy sẽ yêu thương Nick và mua cho Nick mọi thứ chú ấy muốn? Cưới bà nội của cháu?” Nàng có thể thấy qua vẻ mặt của Sophie rằng đó chính xác là những gì cô bé nghĩ. “Chuyện đó không đời nào xảy ra. Nick mười tuổi khi cô chuyển tới Truly, và trong mười năm đó, cha của chú ấy chẳng bao giờ thừa nhận chú ấy. Chưa từng nói lời nào tử tế.”

“Ông ấy đã có thể làm thế.”

“Ừ, và ông ấy có thể rặn ra một bầy khi, nhưng khả năng ấy chẳng hay ho lắm.” Nàng lắc đầu. “Cởi áo choàng ra và bước ra phía sau đi,” nàng ra lệnh. Nàng không nghĩ mình có thể nhìn mái tóc chẻ ngọn của Sophie thêm phút nào nữa.

“Tại sao?”

“Cô sẽ gọi đầu cho cháu.”

“Cháu đã gọi sáng nay trước khi đi học rồi.”

“Cô cũng định chữa phần đuôi tóc hồng cho cháu.” Delaney dừng gần bồn gội và nhìn chăm chú ra trước cửa tiệm thẩm mỹ. Sophie vẫn không nhúc nhích. “Cô vẫn chưa chắc rằng cô sẽ không gọi cho chú Nick và nói với chú ấy về những lời đe dọa mà cháu để lại đâu đấy.”

Với sự cau có như cũ, cô bé cởi áo choàng và bước vào trong tiệm. “Cháu không muốn cắt tóc. Cháu thích nó dài cơ.”

“Nó sẽ vẫn dài. Chỉ là không còn trông như một sợi dây thừng thô ráp nữa thôi.” Delaney dùng đầu gối nhẹ và đầu dưỡng tóc, sau đó đưa cô bé tới ghế. Nàng chải và tỉa bớt, và nếu cả mái tóc đen lộng lẫy đó gắn với một cái đầu nào khác trừ cô bé đang cau mày với nàng qua tấm gương, nàng có thể đang ở nơi thiên đường của thợ làm tóc. “Có lẽ cháu không tin điều này, nhưng chú Nick của cháu không muốn thứ Henry để cho cô trong di chúc. Và chắc chắn cô cũng không muốn những thứ mà chú ấy có.”

“Vậy tại sao cô luôn lượn lờ quanh chú ấy, nhảy và hôn rồi bắt chú ấy phải đưa cô về nhà khi cô ốm? Cháu biết hết về bản di chúc, và cháu thấy cô ngắm chú ấy. Bà nội cũng thấy điều đó. Cô muốn chú ấy trở thành bạn trai của cô.”

Có phải nàng thực sự nhìn anh như vậy? “Nick và cô là bạn,” nàng nói trong lúc xén năm phân đuôi tóc khô chẻ. Nhưng họ có thể là bạn chằng? Nàng không biết mình thực sự có cảm giác thế nào về anh và sợ cái điều anh có thể cảm nhận về nàng. Sợ cả việc rồi anh cũng lại không cảm thấy gì hết. “Cháu không có những cậu con trai chỉ là bạn bè thôi sao?”

“Vài người, nhưng chuyện đó lại khác.”

Họ cùng yên lặng và Delaney nghĩ về Nick cùng những gì nàng cảm nhận được ở anh. Hẳn là ghen tuông rồi. Ý nghĩ anh cùng với một người phụ nữ khác khiến cho lòng nàng thất vọng. Khắc khoải, băn khoăn không biết khi nào nàng có thể gặp lại anh, và thất vọng khi thấy rằng biết đâu tốt nhất là không nên gặp lại.

Nàng thả phần tóc còn lại của Sophie xuống và nhẹ nhàng cắt xiên phần cuối để nó có thể dễ dàng cúp vào ở vai của cô bé. Nàng lấy một cái lược tròn lớn và sấy khô tóc. Gần như Delaney cảm thấy rối rắm.

“Tại sao cô lại tốt vậy?”

“Cháu biết cô tốt như thế nào? Cháu còn chưa thấy phần tóc phía sau của mình mà.” Nàng đưa Sophie một cái gương tay và xoay cô bé lại.

Sự nhẹ nhõm dâng đầy trong mắt cô bé khi thấy mái tóc mình không bị tàn sát. “Cháu không có tiền trả cô đâu.”

“Cô không cần tiền của cháu.” Delaney gỡ tấm choàng và khăn che cổ rồi hạ thấp ghế xuống. “Khi ai đó hỏi cháu cắt tóc ở đâu, cháu cho họ biết rằng ở Cutting Edge, nhưng nếu cháu về nhà và bắt đầu gọi mái tóc đẹp của cháu với đầu gối đầu rơm thì nó sẽ lại trông khủng khiếp như cũ, cháu cứ nói với mọi người trong nhà rằng cháu cắt tóc ở tiệm Hair Hut của Hellen nhé.” Nàng nghĩ rằng nàng phát hiện một nụ cười nhẹ nhưng không chắc chắn. “Đừng gửi thêm thư nữa, và cô sẽ chấp nhận lời xin lỗi của cháu khi cháu thực sự có ý đó.”

Khuôn mặt không biểu lộ gì cả, Sophie nhìn bóng mình trong gương. Mắt cô bé chạm mắt Delaney, sau đó cô bé đi tới phía trước tiệm thẩm mỹ và lấy áo choàng. Sau khi cô bé đã ra khỏi cửa, Delaney nhìn cô bé bước xuống lối đi bộ.

Sophie chờ đi được nữa dấy nhà trước khi luồn tay vào tóc và hát đầu lên. Delaney mỉm cười. Nàng nhận ra biểu hiện của một khách hàng hài lòng.

Nàng rời khỏi cửa sổ và tự hỏi không biết rồi gia đình Sophie sẽ nghĩ thế nào.

Buổi sáng hôm sau nàng đã biết điều đó khi đang trang trí tiệm thẩm mỹ cho Giáng sinh. Nick bước vào trước cửa tiệm thẩm mỹ của nàng, với chiếc áo khoác da và mang kính Oakley gọng bạch kim. Delaney chỉ vừa mới pha cà phê và đang chuẩn bị cho cuộc hẹn lúc chín giờ rưỡi. Nàng có nữa tiếng trước khi Wannetta Van Damme cập rập bước vào để cuốn tóc theo định kỳ hàng tháng.

“Sophie kể tôi nghe là em đã cắt tóc cho nó.”

Delaney gắn một cuộn dây trong và một dải vòng hoa màu xanh trong khu vực làm tóc theo phong cách của nàng. Trái tim nàng nảy lên một nhịp và nàng áp một tay lên bụng. “Phải, tôi đã làm thế đấy.”

Anh gỡ kính râm và nhìn khắp lượt từ chiếc áo cổ lọ đen xuống đến chiếc váy ngắn xếp nếp tới đôi giày ông màu đen của nàng. “Tôi thiếu nợ em bao nhiêu nhỉ?” anh hỏi khi cất cái kính Oakley vào trong túi áo khoác và lôi ra một quyển séc.

“Không gì cả.” Anh nhìn vào mắt nàng một lần nữa, và nàng hạ tầm mắt xuống tới giữa ngực anh. Nàng không thể vừa nhìn vào mắt anh vừa suy nghĩ cùng một lúc. “Thỉnh thoảng tôi cắt tóc để quảng cáo thôi.” Nàng đi sang khu làm việc của mình và xếp lại cái lọ đựng lược đã tiết trùng. Nàng nghe tiếng bước chân của anh đằng sau nhưng vẫn tập trung vào công việc.

“Con bé cũng nói với tôi rằng nó là người đã để lại những lời đe dọa.”

Delaney nhìn lên bóng của anh in trong gương khi anh

tiến gần nàng. Anh cởi khóa áo khoác, và dưới lần áo, anh mặc một chiếc áo sơ mi nỉ xanh đóng thùng trong cái quần Levi’s và mang thắt lưng da. “Tôi không ngờ nó lại kể cho anh.”

“Sau khi em cắt tóc cho con bé, nó bắt đầu cảm thấy thật tội lỗi vì thế nó nhụt chí và thú nhận vào tối qua.” Anh dừng lại ngay sau nàng. “Tôi không nghĩ rằng con bé đáng được thưởng bằng việc cắt tóc miễn phí.”

“Tôi không xem đó như là... một...” Nàng nhìn anh không rời qua lớp kính và quên mất điều mình định nói. Anh thật có hại cho sức khỏe tinh thần của nàng. Anh ở quá gần, nếu nàng ngửa ra sau dù chỉ một chút thôi, nàng có thể tựa người vào bộ ngực rộng của anh.

“Em không xem việc đó như cái gì?”

Làn hương của không khí lạnh ban sáng quần lấy anh. Nàng hít một hơi dài, hớp lấy mùi vị của anh vào bên trong phổi mình.

“Delaney?”

“Ờ?” Rồi nàng ngửa ra sau thật, vai của nàng dựa vào ngực anh, mông nàng ấn vào háng anh. Anh thật rắn chắc và đầy gợi cảm. Anh đặt một tay lên bụng nàng và kéo nàng sát vào mình. Delaney nhìn theo ánh mắt anh tới những ngón tay dài của anh đang xòe rộng lướt qua bụng nàng. Ngón tay của anh vuốt nhẹ ngay dưới ngực phải của nàng.

“Khi nào mới đến cái hẹn đầu tiên của em trong sáng nay?” anh hỏi sát bên tai nàng. Anh kéo cổ áo nàng xuống và hôn lên thành cổ nàng.

Mắt nàng khép lại, và nàng nghiêng đầu sang bên để anh có thể tiếp cận dễ dàng hơn. Anh quan tâm tới nàng. Anh phải như vậy. “Chừng hai mươi phút nữa.”

“Tôi có thể cho chúng ta những gì cả hai ta cần trong mười lăm phút.” Những ngón tay của anh vuốt khê da thịt nhạy cảm của nàng qua lần vải cotton của chiếc áo sơ mi nàng đang mặc.

Nàng đang yêu anh. Nàng có thể cảm thấy điều ấy diễn ra tựa hồ một đợt sóng dữ dội, cuốn lấy nàng, quét qua lòng bàn chân nàng, và nàng không thể làm gì hơn, ngoại trừ có thể đỡ cho mình một ít đau đớn. Nàng nhìn vào nét mặt xáo động của anh và nói, “Tôi không muốn lại trở thành một người đàn bà khác của anh đâu, Nick ạ. Tôi muốn nhiều hơn thế.”

Anh ngược mắt nhìn lên nàng. “Thế em muốn gì?”

“Khi tôi ở đây, tôi muốn là người đàn bà duy nhất bên cạnh anh. Chỉ tôi thôi.” Nàng dừng lại và hít thật sâu. “Tôi muốn anh chỉ làm tình với tôi. Tôi muốn anh tránh xa những người đàn bà khác của anh.”

Đôi tay của anh sưng lại và anh nhìn nàng một lúc lâu. “Em muốn tôi rũ bỏ tất cả đàn bà mà tôi có thể ngủ cùng mà giả thiết là có cái giao ước đó với em thì nó sẽ tồn tại trong bao lâu nhỉ... sáu tháng à?”

“Đúng thế.”

“Đòi lại tôi sẽ được gì?”

Nàng đã lo rằng anh sẽ hỏi câu hỏi đó. Chỉ có một câu trả lời mà nàng có thể dành cho anh, và nàng biết rằng anh không nghĩ như thế đã đủ. “Tôi.”

“Trong sáu tháng.”

“Phải.”

“Tại sao tôi phải làm thế?”

“Bởi vì tôi muốn làm tình với anh, nhưng tôi không muốn chia sẻ anh với ai khác.”

“Em nhắc đến từ ‘tình’ hơi nhiều.” Anh đứng thẳng lên và buông tay khỏi bụng nàng. “Em có yêu tôi không?”

Nàng sợ chết khiếp rằng mình có và lo ngại khi nghĩ đến ý nghĩa của nó.
“Không.”

“Tốt, bởi vì tôi không yêu em.” Anh lui lại một bước và kéo khóa áo khoác.
“Em đã biết những gì người ta nói về tôi rồi đấy, thỏ hoang. Tôi không thể chung thủy với một người đàn bà, và em đã không nói điều gì đó để cho tôi muốn cố gắng.” Anh bước lùi thêm vài bước. “Nếu em muốn một trận mây mưa nóng bỏng, mãnh liệt, thì em biết cần phải tìm tôi ở đâu rồi. Còn như em muốn ai đó van vỉ một mẩu vụn bánh mì trên bàn của em trong vài tháng, thì hãy kiếm người khác đi.”

Nàng không cần anh van xin cái gì cả và không thực sự hiểu ý của anh, chỉ nghĩ được rằng nàng không đủ với anh. Sau khi anh đi, Delaney không muốn gì hơn là cuộn chặt mình thành một khối mà khóc. Có thể nàng nên nhận lấy mười lăm phút mà anh đề nghị, nhưng nàng còn ích kỷ hơn thế. Nàng không muốn chia sẻ. Không phải đàn ông, và đặc biệt không phải là Nick. Nàng muốn có trọn vẹn anh cho bản thân nàng. Thật không may, anh chẳng có cùng cảm giác ấy. Bằng sự mạo hiểm mà anh chấp nhận khi ở với nàng, nàng đã rất vững tin là anh quan tâm tới nàng. Giờ thì nàng lại cho là không phải thế.

Bây giờ nàng không cần phải nghĩ xem từ yêu mà Nick nhắc đến có nghĩa gì. Nàng không còn phải cân nhắc những hậu quả hay việc phải làm khi đối mặt với chúng. Điều nàng phải làm là sống được qua sáu tháng tiếp theo.